

„Сам по себе си животът нищо не означава, цената зависи от неговата употреба“

Жан-Жак Русо

Ако е живот...Да е качествен! Нека бъде живян по достоен начин! Как ли? Лесно е...Вдигни глава! Огледай се! Погледни цялата красота около себе си! Потопи се в свежестта, лъхаша от цветето до теб! Опияни се яркостта на слънцето! Помечтай, гледайки звездите! Представи си, че всяка една от тях е твоя постигната цел! Знай, че мечтите са като слънчевите лъчи – когато са достатъчно силни можеш да ги видиш и дори да ги докоснеш, но когато в тях не е заложена вяра и стремеж, остават само мираж! Сега пожелай нещо наистина силно! Протегни ръка...Видя ли? Достигна го, въпреки, че изглеждаше толкова далече от теб! Остави на очите си да те водят! Те ще те отведат на правилното място. Ще ти посочат хората, заради които си заслужава да живееш, да бъдеш добър и да се бориш. Сега разтегни устни в нежна усмивка! Помни, че тя е тази, която коства най-малко усилия, но подарява най-скъпоценните мигове. Хората около теб ти отвърнаха нали и ти се почувства наистина чудесно, виждайки това. Продължи напред...Не спирай нито за миг! Нека стремежът винаги надига глас у теб. Повярвай и ще разбереш! Отпивай от живота с наслада и желание! Само така ще усетиш сладостта.

Животът...Твърде обобщено понятие. Ако се замислим бързо ще установим, че в тази толкова голяма дума всъщност не се крие нищо. Малко са нещата около нас, които са реалност. Всичко друго са нашите цели и мечти. Точно за това не бива да съдим живота си по материалното. Това е най-глупавата грешка на човека. Защо да признаваме само нещата, които можем да изброим, тези на които е възможно да дадем цифра? Не е ли по - логично да се възхищаваме на онова, което е невидимо за очите, нещото на което и да искаме не можем да дадем стойност? Сега, когато се замисли установи, че е така нали?

В този живот аз научих наистина много поучителни уроци. Занапред ще продължавам да откривам малките, но толкова значителни парченца, чрез които ще подреда пъзела на живота си. Никога няма да забравя един ценен урок, който бе тъй спонтанно изникнал в съзнанието ми.

Намирах се на една напълно непозната за мен улица...Беше пусто и някак мрачно. Пътят бе съвсем обикновен. Нямах представа накъде ме води,

но вървах. Не виждах нищо, докато изведнъж не съзрях една сграда. Беше странно, че не е никак малка, а дори не я бях забелязала. Изглеждаше нова и празна. Любопитството така напираше в мен, че просто отворих вратата и влязох.

Виждах две момичета, изглеждащи на моята възраст. Приближих се и тогава разбрах, че бяха напълно еднакви. Различавах се единствено по стила си. Първата бе облечена като чист ангел – бялата рокля се спускаше небрежно, но елегантно по тялото ѝ, лицето и бе сияйно, а сините ѝ очи имаха пронизваща сила. Това момиче излъчваше доброта и съвестност. И именно това я различаваше от двойничката ѝ. Нейният вид бе далеч по-различен. Черните дрехи сякаш бяха в синхрон с излъчването ѝ – мрачност, неприязъм и злоба. В ледено-сините ѝ очи се четеше отчаяние, егоизъм и безотговорност.

Дори не осъзнавах какво става, докато не започнаха да ми разказват за живота си. Момичето с ангелската външност заговори нежно с красивия си глас. Разбрах колко прекрасен е животът ѝ. Тя е от малкото хора, осъзнаващи значимото. Разбрах колко е важно за нея да дарява с обич близките си. Разказа ми как обича да търси красота дори в нищото. За нея животът се изброява не в това, което има или което е постигнала, а в моментите, прекарани с най-близките ѝ хора. Тя ми даде чудесен съвет. Посъветва ме да търся цъфнало цвете дори и сред най-занемарената и пуста градина. Каза ми също, когато видя тъмна сянка в някой красив пейзаж да се постарая да я премахна, защото така ще разбере какво е да си бил полезен.

Историята на мрачното момиче не бе никак цветна и приятна. Сега разбрах защо изглеждаше по този начин. Животът ѝ бе такъв. Първото, което разбрах за нея бе, че няма близки, на които да дарява обич и топлина. Ежедневието ѝ бе запълнено с борба за оцеляване и жалки опити за намирана на храна и жилище. Тя бе бездомна. Липсваха ѝ уют, майчинска грижа и любов. Това я бе направила егоистична, не можеща да обича и да разбира хората. Достоинството ѝ бе потъпкано. Тя не осъзнаваше колко положителни качества има. Ако ги нямаше черните дрехи би греела като слънце. Права е... Не заслужава това и е нормално да е изгубила надеждите си за по-добър живот. Напълно разбирам това, че обвинява всичко и всички за съдбата си. Но някои неща не могат да бъдат променени. Те могат просто да се преглътнат и да се покрият дълбоко в душите ни. Така няма да ни пречат със своите лоши чувства, а в същото време няма да бъдат забравени. Забравата е лош помощник. Колкото и болезнено да е дадено нещо, то

трябва да остане в спомените ни, най – вече защото в себе си носи гласа на близък човек, прекрасен миг или просто мил жест. Не исках да слушам повече за опропастения ѝ живот. Това ме нараняваше и натъжаваше. Просто я прегърнах като моя сестра и ѝ дадох съвет. Припомних ѝ, че в нея все още има живот и сили. Просто трябва да се вслуша в сърцето си и да намери верния път. Ако има желание, ще открие и начин. Тя ми благодари и когато се усмихна осъзнах, че се е вслушала в думите си.

Какъв ли би бил животът ми, ако позволя на тъгата да ме погълне? Какво ли би станало с мен, ако всеки път когато съм отчаяна и не виждам изход просто се предам? Бих живяла недостойно! И ако имам право да определя цена на изживяното от мен, то ще бъде напълно нищожна цифра. Но не...Аз не бих допуснала това! Искам да живея сред радостта, разбирателството и надеждите. И знам как да постигна това. Нека всеки един човек послуша сърцето си, да му даде право на избор и да прави всичко възможно да живее достойно и качествено! Дарявайте любов! Употребявайте живота по правилния начин! Така ще разберете, че сам по себе си животът не означава нищо, а цената идва от неговата употреба!

Теменужка Траянова- IX^б клас